

(Schone) Schijn

De een was jarenlang happy met een man, de ander kreeg een gezonde baby en weer een ander rookte weleens een onschuldig jointje. Dacht iedereen. Inclusief zichzelf. Maar de werkelijkheid was anders.

Filosofieleraar en publicist Yoram Stein (38) was vijftien jaar lang verslaafd aan blowen. Met veel moeite lukte het hem zeven jaar geleden te stoppen. Hij schreef er een boekje over: *Stoppen met blowen* (uitgeverij Nieuw Amsterdam).

‘Ik was 16 en ik wilde het weleens proberen. Meisjes in de klas hadden me verteld dat alles mooi werd na een blow, dat ze ontzettend hadden gelachen, dat de thee zo lekker was in de coffeeshop. Ik kende een regisseuse die het ook deed, een kunstenaar, dat waren allemaal prima mensen. Het was ook zo onschuldig: ik kreeg te horen dat je er niet verslaafd aan kon raken. Het was tenslotte ook maar een softdrug. Net zoiets als sterretjes: het is wel vuurwerk, maar het is *koud* vuur, je kunt je er niet aan branden. Je zou er dus geen schade aan overhouden, ik zag alleen maar voordelen.

In het begin blowde ik alleen op feestjes en Koninginnedag, later ieder weekend en uiteindelijk iedere dag. Het was ook zo gewoon in die tijd. Het gebeurde op het schoolplein, in de kantine zelfs. Ik stond eens met een leraar op een feest, ik zei: ik ben knetterstoned. Oh, zei hij: ik sta stijf van de coke. Dat was dan mijn leraar! Ja, dat was ook echt wel een andere tijd. Maar er bleken wel degelijk nadelen aan blowen te kleven. Mijn eerste studiejaar bijvoorbeeld is letterlijk in rook opgegaan: ik heb maar weinig tentamens gehaald. Tot heel veel dingen kwam ik niet meer. Ik studeerde niet, maar ik deed ook geen boodschappen meer, maakte mijn post niet open, gaf de planten geen water.

Ik begon de dag met een jointje, en vaak gebeurde er de hele dag niets anders dan dat ik honderd potjes schaak in de coffeeshop speelde. Zo doelloos! Het was net of mijn leven maar niet begon, ik kon er geen richting aan geven.

Vijftien jaar ben ik verslaafd geweest aan het middel waarvan wetenschappers zeiden dat je er niet verslaafd aan kon raken. Toch ben ik vaak genoeg gestopt. Soms hield ik het een half jaar vol, soms een maand of een week. Maar ook weleens

was onverdraaglijk voor me. Ik ben naar de Jellinek kliniek gegaan en gestopt met behulp van de methode van Peter van Dalen. Die methode beschrijf ik in mijn boek. Wat ik nog steeds raar vind, is dat het Trimbos Instituut de verslavende werking van cannabis heel lang heeft ontkend en gebagatelliseerd. Er zou ook geen wetenschappelijk bewijs zijn voor het verband tussen blowen en psychoses of ziekten als schizofrenie. Terwijl die onder blowende mensen wél vaker voorkomen.

‘Wat ik nog steeds raar vind, is dat het Trimbos Instituut de verslavende werking van cannabis heel lang heeft ontkend en gebagatelliseerd’

drie jaar. Maar stoppen is het probleem niet. Gestopt blijven: dat is voor een verslaafde heel erg moeilijk. Als je een jaar *clean* bent, kun je heel makkelijk denken: vanavond kan ik op dit feestje wel één keer een jointje opsteken. En vervolgens zit je er dan weer aan vast.

Uiteindelijk realiseerde ik me dat mijn leven aan me voorbijging. Mijn vader kreeg een hartaanval. Het idee dat ik zijn begrafenis waarschijnlijk stoned zou meemaken

Schizofrenie is echt een afschuwelijke ziekte, dat wens je niemand toe. En blowen tast wel degelijk de hersens aan. *Vrij Nederland* waarschuwde in 1987 al dat het THC-gehalte in cannabis sterk was toegenomen en dat nederwiet allang geen spinaziestuff meer was. Ik hoop dat het Trimbos mijn verhaal overneemt. Dat ze eindelijk zeggen: je kunt er beter mee stoppen. En beter nog: er helemaal niet aan beginnen.’ ▶